

There are no translations available.

Έτσι «φουντάραμε» το Φετχί – Μπουλέϊτ

Από τη συνέντευξη του Βλαχόπουλου Νικολάου

Σαν σήμερα 18 Οκτωβρίου 1912 ο Νικόλαος Βότσης κυβερνήτης του Τορπιλοβόλου 11 με πλοηγούς τους Λιτοχωρίτες Νικόλαος Βλαχόπουλος και Μιχαήλ Κωφός εισήλθαν στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης και τορπιλίσαν το Τουρκικό θωρηκτό Φετχί Μπουλέντ.

Μια συγκλονιστική αφήγηση του Λιτοχωρίτου καπετάν Νικόλαος Βλαχόπουλος το 1968, από την Ναυτική εποποΐα του 1912 στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Ήρωϊσμός και αυταπάρνησης πού υπήρξε η απαρχή της απελευθέρωσης της πρωτευούσης του Βορρᾶ.

Ήταν αρχές του Οκτώβρη του 1912 μέ την έναρξη του Βαλκανικού πολέμου, όταν ο κυβερνήτης του μικρού ιστιοφόρου Νικόλαος Βλαχόπουλος βρέθηκε αποκλεισμένος μέ πολλά άλλα ιστιοφόρα και εμπορικά στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Τα πληρώματα τῶν αργούντων σκαφῶν περιεφέροντο στήν πόλι χωρίς εργασία. Λίγο πιο μπροστά και προτού ο Έλληνικός Στόλος αποκλείσῃ το λιμάνι, μετέφερε άμμο και χαλίκι για λογαριασμό της Οθωμανικής Αύτοκρατορίας ο καπετάν Νικόλαος, τώρα όμως προσέδεσε κι αύτός το καίκι του στο μᾶλο και περίμενε.

Άς αφήσουμε δύμως τὸν ίδιο να μᾶς αφηγηθῇ το μεγάλο κατόρθωμα του πλοιάρχου Βότση, που συνεκλόνισε την εποχή εκείνη όλη την Ευρώπη με την τόλμη του κι έβαλε σε ανυσηχίες την τότε τουρκική στρατιωτική διοίκηση της Θεσσαλονίκης για την έκβασι τῶν επιχειρήσεων στη Μακεδονία.

«Η απόφασίς μου να επανέλθω στην γενέτειρά μου που εἶχε ελευθερωθῆ προσφάτως από τὰ Έλληνικά στρατεύματα διά μέσου του ναυλοχοῦντος στο λιμένα της Θεσσαλονίκης Τουρκικοῦ στόλου, επιδοκιμάσθηκε και από άλλους συμπατριώτας μου και με παρώτρυναν να την επιχειρήσω, με παρακάλεσαν δε να παραλάβω στο σκάφος μου κι αὐτούς διά το Λιτόχωρο.

Πράγματι παρέλαβα καμμιά έικοσαριά από δαύτους, και μέσα στο σκοτάδι της νύκτας διωλίσθησα αριστοτεχνικά κάτω από τις μπούκες τῶν επακτίων πυροβόλων, ανοίχθηκα στο πέλαγος, που ήλεγχε ο Έλληνικός Στόλος.

Κάποια στιγμή αντελήφθην να πλησιάζῃ το μικρό μου καίκι μία τορπιλλάκατος. Ήταν του πλοιάρχου Βότση.

Την εποχή εκείνη τὰ Έλληνικά στρατεύματα μετά την μάχη τῶν Γιαννιτσῶν, υπὸ την αρχιστρατηγίαν του Στρατηλάτη Διαδόχου Κωνσταντίνου προήλασαν και στρατοπέδευσαν ἐις το Τόψιν 25 χιλιόμετρα βορείως της Θεσσαλονίκης με αντικειμενικό σκοπό την κατάληψιν της. Άπο την άλλη πλευρά οι Τούρκοι για να αναχαιτίσουν την ελληνική προέλασι μετέφεραν πυροβόλα μεγάλου βεληνεκοῦς, από τα πυροβολεῖα του Καρά –Μπουρνοῦ, στο ναυλοχοῦν στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης τουρκικό θωρηκτό Φετίχ – Μπουλέϊτ για να κτυπήσουν τα προελαύνοντα Ελληνικά στρατεύματα από την θάλασσα.

Λόγω τῶν εργασιῶν μου στο λιμάνι, εγνώριζα λεπτομερῶς κάθε σημεῖο του: τα επάκτεια παράλια τους υφάλους, τα αβαθῆ ύδατα, τα ναρκοπέδια, την διάταξη τῶν ναυλοχούντων τουρκικῶν σκαφῶν και κυρίως εγνώριζα την ακριβῆ θέσιν της τουρκικῆς ναυαρχίδος.

Ένθουσιασμένος από τὰς πληροφορίας μου ο πλοιάρχος, και εκτιμήσας τα εθνικά μου άισθήματα και τὸν ακραιφνῆ μου πατριωτισμὸν μου, με ενηγκαλίσθη και εἶπε ότι τελῶ επιστρατεύσει για νά τὸν βοηθήσω στο μεγάλο του εγχείρημα.

Ανεπτύχθησαν λεπτομέρειαι σὲ σύσκεψι πού έλαβα μέρος πάνω στὴν «Σφακτηρία» και

συνεφωνήθη να'έλθη να με παραλάβῃ μετά τριήμερο από τον μικρό όρμο τοῦ Λιτοχώρου και να με δοθῆ συγχρόνως καιρός να στρατολογήσω και μερικούς εμπιστούς συνεργάτας συγχωριανούς μου.

Πράγματι μετά τρεῖς ημέρας προσῆλθα στο καθωρισθέν σημεῖο κι'έχων ως βοηθό τον συγχωριανό μου Μιχάλη Κωφού, θεός – συχωρέστον, επήγαμε και ετέθημεν στις διαταγές του Ναυάρχου.

Όταν φθάσαμε είς τον ναυλοχοῦντα προ του λιμένος τῆς Θεσσαλονίκης Ελληνικόν στόλον ανήλθαμε στήν «Σφακτηρία» και επηκολούθησε σύσκεψις έις την οποίαν αναπτύχθη και πάλιν το σχέδιον δράσεως γιά τὴν επιτυχία τοῦ μεγαλεπιβόλου σχεδίου του Βότση.

Σε μένα ανετέθη ή πλοϊγία τῆς τορπιλάκατου επί τῆς οποίας επέβαινε ο Ναύαρχος Βότσης. Μού εδόθη δέ ως βοηθός ο Μιχ. Κωφού και μέ εύψυχια και δεξιοτεχνία ωδήγησα τὴν τορπιλάκατο διά μέσου τοῦ ναρκοπεδίου έις απόστασιν βολῆς, από τὴν τουρκικήν Ναυαρχίδα.

- Άυτή είναι κύριε Ναύαρχε.
- Μήπως κάνεις λάθος καπετάν – Νικόλα ;
- Όχι κ. Ναύαρχε. Λέγω με απόλυτη πεποίθηση.

Και αμέσως έδωσε διαταγή και ερρίφθη η πρώτη τορπίλλη, που πέτυχε το εχθρικό σκάφος στήν μέση και προξένησε τεράστια ρωγμή. Μια δεύτερη πέτυχε παραπλεύρως κι'ένω το πολεμικό εβυθίζετο μια τρίτη πέρασε πάνω από το κατάστρωμα για να εκραγῇ στην προκυμαία με κρότο χιλίων κεραυνῶν, ενστείρασα τὸν πανικό στους κατοίκους.

Ακολούθως επιωφελούμενοι τῆς συγχήσεως και τού γενικοῦ πανικοῦ των Τούρκων και του συσκοτισμού που επηκολούθησε, διωλίσθησαν δια μέσου τῶν εχθρικῶν σκαφῶν και από τους προβολεῖς τῶν επακτίων του Καρά –Μπουρνού και τέλος με διαφόρους ελιγμούς φθάσαμε εκτός βολῆς και ανοιχτήκαμε στο πέλαγος πού ήλεγχε ο Ελληνικός Στόλος. Αι συνθηματικαί βολαί που ερρίφθησαν από την τορπιλάκατο τοῦ Ναυάρχου Βότση, ανήγγειλαν στα Ελληνικά πληρώματα τὴν επιτυχία τοῦ σχεδίου και τὴν διάσωσή μας, προκάλεσε δέ απεριγραπτό ενθουσιασμό στούς ναύτας και αξιωματικούς, που άρχισαν δαιμονιώδη καταιγισμό πυρός εναντίον τῶν Τουρκικῶν επακτείων πυροβολείων.

Ακολούθως εγένετο ενθουσιώδης υπόδοχή στὸν ναύαρχο Βότση, τὸν οποῖον απεκαλούν «Νέο Κανάρη» και με την ακολουθίαν του και υπό καταιγιστικά πυρά εναντίον του τουρκικού στόλου».

Άυτά μέ αφηγήθη ο 85τούτης καπετάν – Νικόλας ποῦ ζῇ αποτραβηγμένος, αλλά και δοξασμένος ανάμεσα σε εγκόνια και τρισέγγονα στο Λιτόχωρο.

Σ" όλη τη διάρκεια τῆς αφηγήσεώς του τα μάτια του υγρά, έιχαν μια λάμψη απόκοσμη σαν να ζούσε τὶς ηρωικές στιγμές στην σκοτεινή εκείνη νύκτα τοῦ Οκτώβρη πού ανατίναξαν την Τουρκική Ναυαρχίδα.

